

Ana Dejvis

*KRALJICA
CIPELA*

Prevod s engleskog
Tatjana Milosavljević

2010.

Naslov originala:
Anna Davis
THE SHOE QUEEN

Copyright © 2007 Anna Davis

Izdavač: STYLOS d.o.o. STYLOS ART, Novi Sad

STYLOS ART
Futoški put 67, 21000 Novi Sad
Tel./fax: 021/ 4891-643, 4891-646
e-mail: stylos-art@stylos.rs
www.stylos-art.com

Glavni i odgovorni urednik: Srđan Krstić
Prevod s engleskog: Tatjana Milosavljević
Lektura i korektura: Sanja Lazić
Grafička obrada: AMB Grafika, Novi Sad

Štampa: AMB Grafika, Novi Sad
Prvo izdanje
Novi Sad, 2010.
Tiraž 2000

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
821 . 111 - 31
ДЕЈВИС, Ана

Kraljica cipela / Ana Dejvis ; prevod s engleskog
Tatjana Milosavljević . - 1. izd. - Novi Sad : Stylos art ,
2010 (Novi Sad : AMB grafika) . - 403 str . ; 21 cm. –
(Edicija Evropa)

Prevod dela: The shoe queen / Anna Davis. - Tiraž 2.000.

ISBN 978-86-7473-496-4

COBISS.SR-ID 249327879

Dvema kraljicama cipela u mom životu:

*Kerol,
koja ima zbirku cipela poput Ženevjev*

*Natali,
kojoj je prva reč bila: „cipele“*

I

Četvrtine

1

Tema maskenbala bili su otpaci i stari papir. Stranice iz starih književnih časopisa napola su skrivale petrolej-plavu haljinu Ženevjev Šelbi King. Njene baletanke od plave svile bile su izvezene delovima pesama i ukrašene mašnjama napravljenim od soneta. Ženevjev je bila prava gomila poezije.

Dodavši svoju bundu čoveku na vratima, Ženevjev uđe u mermerom popločan hol, držeći pod ruku svoju najbolju prijateljicu, Lulu. Veličanstvena kuća grofa Etjena de Fremona bila je maskirana kao i njegovi gosti. Visoko nad njihovim glavama, okačeni nevidljivim žicama o tavanicu, visili su birani točkovi bicikala, prazne flaše i stare čizme.

„Vrlo dadaistički”, reče Lulu.

„Dadaizam je odavno mrtav”, odvrati Ženevjev. „Zašto niko nije obavestio Violet de Fremon?” Potom se njih dve uputiše među goste, ostavljajući Ženevjevinog muža Roberta da u predvorju prekopava džepove tražeći sitniš za napojnicu garderoberu i mrmlja nešto sebi u bradu. Često je bilo upravo tako – devojke su se sašaptavale i kikotale, kovale planove i razmenjivale tajne, a Robert je kaskao za njima.

U balskoj dvorani, šetkale su se pored ogromnog kolaža starih pozorišnih programa, pijuckajući šampanjac i razgledajući

prostoriju. Pravi, bogati lusteri su bili uklonjeni tokom maske-nbala i zamenjeni svojim šašavim kopijama, napravljenim od bezbrojnih svetlucah parčića raznobojnog stakla, koji su izgledali kao da potiču sa smetlišta. Preletevši ovlaš pogledom po prostori-ji, Ženevjev opazi svoje mnogobrojne rivalke – kćeri, supruge i dragane pariske kulture, američkog špediterstva, italijanske auto-mobilske industrije i engleske plave krvi. Otpad, kao tema, ispo-stavilo se, na zanimljiv način je izjednačavao ove različite grupe ljudi. Princeza Martinjak imala je nisku razne dugmadi umesto porodičnih dijamanta i nije izgledala baš presrećna zbog toga. Uvek besprekorna Herijet Dipon izgledala je – mora se reći – bo-kasto u svojoj blistavo-zelenoj haljini oblika boce.

Iako nije bila potpuno ubeđena da je njen kostim glamuro-zniji od bilo čijeg drugog, Ženevjev je ipak shvatala da joj čista, smela samouverenost možda pruža priliku da zaseni sve ostale. Osećaju se beznačajno, pomisli ona. Oduzmi im spoljašnji sjaj i nisu više ništa.

„Svi su tu”, reče Lulu, pokazujući glavom prema Ernestu He-mingveju, odevenom od glave do pete u pak-papir. Tristan Cara i Fransis Pikabija upotreбили su karte za metro; Pol Poare* bio je bi-zarna višebojna gužva tkanine – možda je hteo da liči na čupicu s tepiha? Krznenu lopticu? „Razume se, niko ne može sebi priuštiti da *ne* bude, ili će im Violet obustaviti finansiranje njihove sledeće male izložbe, časopisa ili revije.“

Ženevjev se namršti. „*Gde* je uopšte Violet? Nigde je ne vidim.“

Orkestar je svirao čarlston i parovi su se pomerali po mon-tažnom podijumu za igru, karakterističnim ptičjim koracima i mašući rukama.

---

* *Tristan Tzara* (1896-1963) i *Francis Picabia* (1879-1953) su čuveni predstavnici dadaizma; *Paul Poiret* (1879-1944) je modni dizajner čiji se doprinos modi 20. veka može uporediti s Pikasovim doprinosom umetnosti 20. veka. (Prim. prev.)

„Hajde, Vivi, idemo da nađemo neke zgodne momke s kojima ćemo igrati.“ Lulu je imala haljinu koja je bila pokrivena sjajnim papirićima od slatkiša. Njene minđuše i njena ogrlica bili su napravljeni od nanizanih bombona, koje su blještale na svetlosti lustera napravljenih od otpada, dok je bez osvrtnja zaranjala u gomilu. Možda je u prostoriji ipak postojala i žena kadra da se takmiči sa Ženevjev...

„Ah, tu ste.“ Robert je na sebi imao srebrno odelo koje je trebalo da liči na kantu za otpatke. Odbio je da nosi svoj „poklopac“, zbog čega je kostim bilo nemoguće prepoznati. „Sjajna zabava, zar ne? Nego, je li ono tamo Hari Mortimer? Liči mi na fišek sa giricama.“

Međutim, Ženevjev nije gledala u muškarca u odelu od novina. Posmatrala je Lulu kako igra s dva muškarca odjednom. Niži je bio slikar Džozef Lazarus, davnašnji obožavalac nestašne Lulu. Onaj drugi, viši, u odelu krem boje, bio je neko koga Ženevjev nikad nije videla. Imao je široko, lepuškasto lice, donekle u klasičnom grčkom stilu.

„Šta misliš, *da li je* ono Hari?“ Robert je još uvek zvirkao ka suprotnom kraju prostorije.

Ženevjev ga uhvati za ruku. „Dođi. Hajde da igramo.“

„Daj, dušo. Znaš da ne volim da igram.“ On nežnim pokretom skloni njenu ruku. „Slušaj, odoh da se javim Hariju. Što ti ne bi u međuvremenu otišla i igrala sa svojim prijateljima? Ja sam odmah tu preko.“

„Ako tako hoćeš.“ Ženevjev iritirano napući usne. „Ali da znaš, ima muškaraca koji bi ubili samo da zaigraju sa mnom.“

*

„*Chérie!*“ Lulu je vitlala podijumom s visokim muškarcem u krem odelu.

Ženevjev dozvoli Džozefu Lazarusu da je uzme za ruke i bezobrazno privuče uz sebe. Čak i kad je počela da igra s njim, i dalje je fiksirala pogledom Lulu i visokog muškarca.

„Zar nije divna?“ Lazarus je bio obučen kao konobar, a Ženevjev nije bila sasvim sigurna da li je reč o kostimu ili, prosto, njegovom totalnom odsustvu smisla za modu. „Pogledaj kako se kreće. Ona je carica. Trebalo bi da bude na onoj fresci.“ Pokazao je prema tavanici. Ženevjev podiže pogled prema šakaloglavim ljudima među piramidama i viticama palmi. Muškarcima ogromnih očiju koji su stajali postrance. Lulu je, takođe imala ogromne oči oivičene debelim slojem crnog kajala, što je svakako podsećalo na stari Egipat.*

„Dame i gospodo.“ Vođa orkestra spusti trubu. „Kao što sam siguran da ste već primetili, među nama je velika zvezda kabareja, najslikanija i najfotografisanija žena u celom Parizu – Lulu s Monparnasa!** Hej, Lulu, popni se ovamo. Hajde, devojko, otpevaj nam nešto!“

Nije još ni završio, a Lulu se nađe na pozornici i reče nešto pijanisti, koji klimnu glavom. Okrenuvši se potom prema dvorani, ona uzviknu:

„Ovo je pesma o Parizu. Ovo je poseban trenutak, prijatelji, u najčudesnijem gradu. A 1925. biće čudesna godina. Pesma se zove 'C'est Nous Qui Avons de la Chance'. Na engleskom, 'We Are the Lucky Ones' *Mi smo Srećnici*.“

---

* Najčešće antimonov prah (u antičko doba mešavina čađi i još nekih sastojaka). (Prim. prev.)

** „Model“ za ovaj lik bila je čuvena Kiki s Monparnasa – pravim imenom *Alice Ernestine Prin* (1901-1953), slikarski model, klupska pevačica, glumica i slikarka. Uzela je Kiki kao umetničko ime, ali postala je opšte poznata kao „Kiki s Monparnasa“ i „kraljica Monparnasa“. Godine 1989, biografi su je nazvali „jednom od prvih istinski nezavisnih žena dvadesetog veka“. (Prim. prev.)

Kada je, konačno, zapevala, njen glas je bio poput fine, meke, svile bačene na krhotine stakla – bačene tako da pokrije staklo ali ga i ne skrije u potpunosti. Reči su se sustizale; nisi ih mogao razabrati, ali važan je bio – glas. Njegov bol, uprkos vedrom naslovu pesme. Važna je bila tuga u tim krupnim očima – koja je protivrečila osmehu na crvenim usnama, sukobljavajući se u isti mah s frivolnim, nacrtanim mladežom na obrazu.

Ženevjev je taman pružala praznu čašu šampanjca ne bi li je zamenila punom i osvrtala se naokolo tražeći Roberta, kad se tik pored njenog uva začu dubok američki glas:

„Šta mislite, šta bi ono trebalo da bude? Jaje ili glava?“

Bio je to onaj muškarac u krem odelu. Pokazivao je prema Brankuzijevoj* skulpturi od bronze koja je stajala na postolju.

„Ono je jaje koje liči na glavu, koja liči na jaje, koje liči na glavu“, odvrtila je Ženevjev. Stvarno je bio zgodan, taj muškarac kraj nje. Visok, širokih ramena – od one najlepše vrste.

„Kažete to s takvim autoritetom. Možda zbog engleskog akcenta koji imate.“

„Čula sam od Violet. Ali to je samo moj rezime – njena verzija je trajala dobrih dvadeset minuta.“ Izostanak reakcije na njegovom licu izazvao je njeno iskreno iznenađenje. „Violet? Grofica De Fremon?“ I potom, kad ju je i dalje gledao belo: „Naša božanstvena domaćica. Da li ste uopšte pozvani na ovu zabavu, gospodine...?“

„Monterej. Gaj Monterej. I ne, nisam pozvan. Bar ne direktno. Došao sam kao gost jednog od gostiju.“

„Shvatam.“ Poželela je da ga upita s kim je došao, ali se suzdržala. Još jednom je pokušala da uoči Roberta.

---

* *Constantin Brâncuși* (1876-1957), svetski poznat rumunski vajar, smatra se jednim od začetnika moderne skulpture. (Prim. prev.)

„Prvi put sam u Parizu”, reče muškarac. „Tek sam se iskrcao s broda. Praktično čedan.“

Ona gucnu svoje vino i pogleda ga iskosa. „Ja sam Ženevjev Šelbi King.“ Potom nemo izgovori njegovo ime. Zvučalo joj je poznato. „Vi ste pesnik?“

Osmeh, beo kao sneg. „Jeste li za ples, gospođice Šelbi King?“
„Gospođa.“

„Oh.“ Osmeh je načas zatreperio na njegovom licu. „Oprostite, molim vas. Gde je vaš suprug? Je li i on ovde?“

Neodređeno je pokazala rukom. „Tu je negde. On ne igra.“
„Šteta.“

„Da”, reče Ženevjev. „Jeste.“

Robert je pućkao cigaru, pijuckao burbon i posmatrao svoju ženu kako igra s neverovatno visokim muškarcem širokih ramena u krem odelu. „Tip je visok kao soliter.“

„Oštro zapažanje.“ Govornik je bio tako slabašan da ga Robert nije dotle ni opažao. „Smem li da ga pozajmim?“

Pomalo ošamućen od burbona, Robert nije ni shvatao da govori glasno. „Da ga pozajmite?“ On se namršti, zbunjen. „To su samo reči. Ne pripadaju meni ništa više no vama.“

„Opasno gledišta, da znate.“ Mekan glas. Uzano lice blistavih očiju i rumenih obraza. „Kad bi mnogo ljudi govorilo tako, šta bi bilo s *nama*?“

„S nama?“ Robert je posmatrao kako čovek-soliter podiže njegovu ženu s poda i onda je ponovo spušta i vrti naokolo. Činilo se da to radi bez i najmanjeg napora.

„S nama, prezira dostojnim piskaralima koji reći pretvaramo u robu. O književnosti da i ne govorim. Ne sećate me se, zar ne, Roberte?“

U glavi mu je bivalo sve zagušljivije. „Vi ste prijatelj moje žene, zar ne?“ Mogao je da se kladi u to. Otkako su se pre dve

godine doselili u Pariz – otkako je počela da se druži s onom Lulu, svi su postali Ženevjevini prijatelji. Robert je davao sve od sebe da prihvati situaciju u kojoj se nalazio. Ako se čovek već oženi tako lepom, pametnom, društvenom ženom, krajnje modernih nazora, poput Ženevjev, ne može očekivati da će uspeti da je sakrije u kući. Isto tako bi mogao tražiti od ptice da ne leti. Ali ponekad, samo ponekad, priželjkivao je da on to, ipak, može.

„Norman Beterson. Ženevjevin prijatelj i primalac vaše ogromne velikodušnosti, gospodine.“ Osmeh mu je bio gotovo poman. „Časopis?“ dodao je, objašnjavajućim tonom.

Časopis... Robert je pretraživao pamćenje.

„Posao sad polako kreće. Već imam priče Hemingveja i Skota. I poeziju Gertrude Stajn. Očekujem da ću imati dovoljno materijala da za mesec ili dva ode u štampu.“ Čovek je tu zastao, dobivši napad kašlja od kojeg se presamitio.

„Jeste li dobro?“ upita Robert.

„Ne brinite za mene.“ Potapšao je usta velikom belom maramicom. „Imam još pet godina života. Više nego dovoljno vremena da vam se investicija isplati.“

„Da. Dabome.“ Suvih usta, Robert spusti praznu čašu na stolić. Moraće da popriča sa Ženevjev. Bila je osetljiva prema ovakim ljudima – ljudima sa skupim idejama i poetskim težnjama kojima je preko potrebno nekoliko dolara. Do boga se nadao da je reč o samo *nekoliko* dolara... Nije bila njena krivica – ne sasvim. Nevolja je bila u tome što je imala i sopstvene snove. Snove da postane pensikinja. Njene literarne ambicije činile su je lakom za iskorišćavanje. Njena ranjivost činila je i njega sve ranjivijim. Šta bi njegov otac rekao na ovo da je još živ?

Ponovo je pogledom potražio Ženevjev na podijumu za igru, ali nije uspeo da je pronade.

„Vaša supruga...“ neznaničeve oči su divlje blistale – „najlepša je žena u Parizu. Posедуje to britansko, aristokratsko držanje, zar ne? Kao trkački konj. Istinski plave krvi. Vi ste srećan čovek. Oh, Roberte, ne gledajte me tako! Nisam rekao da *izgleda* kao trkački konj. Daleko od toga. Ja...“

Ženevjev je nestala iz vidokruga. Čovek-soliter takođe.

„Izvinite me.“ Robert je poravnao sako i pročistio grlo. „Moram da je potražim.“

Onaj čovek, izdavač – Beterson ili kako god se zvao – već se okrenuo i otišao.

Robert je priželjkivao da niko sem njega ne može videti Ženevjevinu lepotu – njen potpun, snažan bljesak. Voleo je da misli kako je on jedini muškarac koji je istinski poznaje. Bio je devedeset odsto siguran da je tako. Ili, možda, devedeset pet odsto. Samo je mala, malecka sumnja tinjala u njemu, ali nije mogao da dokuči zbog čega.

U trenutku kad je Robert spustio čašu i krenuo u potragu za Ženevjev, ona je stajala s Lulu pored Brankuzijeve skulpture. Naišao je konobar na štulama, s poslužavnikom punim kanapea u rukama, odreda obojenih zeleno, i devojke zbunjeno podigoše obrve. Sve i da su želele da se posluže, nije bilo načina da dosegnu poslužavnik.

„Dakle, ovo je nešto najgluplje što sam ikad videla“, reče Ženevjev. „Mora biti da je Violetina ideja.“

„Žena je vanredno glupava“, reče Lulu.

„Ali ne toliko glupava da ne ume da organizuje najbolju žurku godine. Kako bih uopšte mogla da konkurišem ovome?“

Lulu omalovažavajuće mahnu rukom. „Oh, *chérie*. Nemoj se truditi ni da *razmišljaš* o Violet de Fremon. Ona je niko i ništa. Žena koja pokušava da kupi sebi ulazak u *pravi* Pariz, ali čak ni tako ne uspeva da uđe u njega.“

„A ja? Jesam li ja deo pravog Pariza?“

„Ah, *chérie*. Drži se ti svoje prijateljice Lulu i nećeš pogrešiti. Živi noću u Šestom,* gde je Violet de Fremon samo turista. Bogati su ovde samo potrošači. Pravi Pariz zaokupljen je umetnošću koju čovek nosi u srcu i duši.“ Namignula je. „Nego, pričaj mi o Gaju Montereju.“

„Izgleda da o njemu znaš više od mene.“

„Daj, Vivi. Znaš o čemu govorim.“

„Znam li?“

„Videla sam kako se gledate.“

„Puko razgledanje, ništa više.“

„Ako ti tako kažeš.“ Međutim, i dalje je imala taj izraz na licu – sugestivan, nestašan.

„Prekini!“

„Šta da prekinem?“ Nestašluk, se pretvorio u nešto blisko saosećanju. „Oh, Vivi, to insistiranje na svetosti tvog braka – ljupko je, ali krajnje...“

„Krajnje kakvo?“

„Nerealno.“ Malecki uzdah.

Ženevjev napući usne i ponovo pretraži pogledom prostoriju. „Nego, gde je Kambi večeras?“ Lulu je bila zaljubljena u poznatog fotografa Frederika Kambija. Već godinama.

„Otkud znam? Čovek je budala.“ Iza maske od šminke nije dopirala naznaka nikakve prepoznatljive emocije.

„Eno ga Norman Beterson.“ Ženevjev dodirnu ruku svoje prijateljice. „Moram da popričam s njim. Pre izvesnog vremena sam mu dala da pročita neke moje pesme i...“ Međutim, rečenica ostade nedorečena. Ugledala je nešto što se ne propušta. Par cipela...

---

* Šesti arondisman, jedan od centralnih arondismana u Parizu, poprište mnogih popularnih društvenih i umetničkih događanja, pogotovo sredinom prve polovine 20. veka. (Prim. prev.)

U apartmanu Šelbi Kingovih u Ru de Lota, u pomodnom Še-snaestom arondismanu, čitava jedna prostorija bila je posvećena Ženevjevinim cipelama. Police od poda do tavanice, sve krcate drvenim kutijama. Kutijama koje su iznutra bile tapacirane baršunom i svilom. U svakoj kutiji, par cipela. Kutije su se umnožavale, iz nedelje u nedelju, iz meseca u mesec. Stotine kutija. Cipele, koje su najpoznatiji svetski dizajneri kreirali posebno za Ženevjev. Cipele sa staklenom štiklom. Cipele optočene dragim kamenjem. Cipele tako savršene da je Ženevjev jedva mogla verovati da zaista postoje, stoga ih je povazdan vadila iz kutije i dodirivala i potom ponovo spremala u nju – bojeći se da ih ne isprlja, ne upropasti.

Cipele koje su mahom bile neobuvene.

Cipele, o kojima je ovde reč, bile su negde između slonovače i srebra, a opet, činilo se da su napravljene od same čipke. Višeslojne, paučinaste, tanane čipke. Oblik salonke i strukirana štikla – ni predebeli, ni previsoki, ni preniski. Delikatni prsti. Bilo je nečega u tim cipelama... Lepe ali suptilne. Tiho privlače pažnju na sebe, ne morajući da vrište. Ženevjev je srce zbolelo koliko ih je poželela. Strasno je žudela da na nogama ima upravo te cipele, umesto svojih po meri pravljenih pesničkih baletanki. Na početku večeri se ponosila njima, ali sad su joj, iskreno govoreći, delovale detinjasto. Nisu bile ništa više od dodatka kostimu, a to je bilo pogrešno. Cipele bi uvek trebalo da budu više od dodatka.

Do ludila je žudela da oseti one čipkane salonke na svojim stopalima, ali umesto toga...

Umesto toga, one su krasile stopala njene domaćice, Violet de Fremon.

Grofica je nosila crnu haljinu obloženu papirnim podmetačima, upotpunjenu šeširićem od podmetača, naherenim na

potiljku. Bila je zgodna žena, ali s previše nežnim crtama lica da bi se mogla nazvati konvencionalno lepom. Njen nos je bio gotovo praseći. Mada je imala nečega u sebi. Svi redom su je slikali i vajali, i to ne samo zbog njenog novca. Njeni gležnjevi su bili savršeni, a stopala majušna. Cipele su joj božanstveno pristajale.

„Ženevjev, tako mi je milo što si došla.“ Violet krenu prema njoj, s čašom šampanjca u rukama. „Oh, Lulu, draga, prekrasno si pevala. Želela bih da imam glas kao tvoj.“

„Senzacionalna zabava“, reče Ženevjev. „I, ako smem da kažem, te cipele su *divne*.“

Violet samo što nije prela od zadovoljstva. „Zar nisu?“ Sve tri su gledale dole dok je okretala stopala ovako i onako kako bi im se mogle nadiviti. „Znate, noćas sam u neko gluvo doba naprosto morala da ustanem, kako bih mogla da ih izvadim i obujem i posmatram onako na mesečini. Etjen se probudio i zatekao me kako igram po sobi u negližeu, s razmaknutim zavesama, zureći u sopstvena stopala. Možete li zamisliti? Mislio je da sam potpuno poludela!“

„Nisam znala da si tako vrstan poznavalac obuće, Violet“, reče Ženevjev.

„Stvarno? Moraš jedan dan da navратиš kod mene da ti pokažem svoju kolekciju. O-ho!“ Ona stegnu Ženevjev za nadlakticu. „Ali, pogledaj, evo čoveka koji ih je kreirao! Ženevjev, Lulu, ovo je Paolo Zakari.“

Pred njima je stajao čovek baršunastog tena. Oko trideset pet godina. Meke, crne oči. Crna, gusta kosa, malčice preduga – dođe vam da je pomilujete, zagladite. Njegovo neobično odelo bilo je veoma tamno – gotovo crno, ali sa sjajem koji je tek nagoveštavao modrinu. Nije bio kostimiran u otpatke. Lice mu je bilo ozbiljno, ali s nekim suptilnim pokretom oko usana, nečim što se nije moglo sasvim okarakterisati kao osmeh. I delovalo je nekako poznato.

Kad se sagnuo da poljubi Ženevjevinu ruku, ona gotovo oseti vršak njegovog jezika kako joj dodiruje zglavke. Gotovo.

„Da li smo se već negde sreli?“ upitala je kad se uspravio.

„Razume se da jesmo.“

Namrštila se. On je upravo uhvatio Lulu za ruku i pridigao je do usana. Davao je komplimente njenom pevanju. Bio je suviše mršav da bi se mogao nazvati konvencionalno lepim, ali je, ipak bio privlačan. Jedan od onih muškaraca koji svoju magiju znaju da povećaju elegantnim odevanjem i flertovanjem. Da, vrlo sklon flertovanju. Čak i dok je razgovarao s Lulu, Ženevjev je primetila kako je na kratko bljesnuo pogledom u njenom pravcu. Uputio joj je jedan od onih poluosmeha i odmerio je od glave do pete. Razmetljivo. Drsko.

„Čudno“, reče ona, trenutak kasnije. „Znam da smo se već sreli, ali ne mogu da se setim prilike.“

„Zaista?“ Okrenuo se prema Violet i šapnuo joj nešto na uvo. Nešto što ju je nateralo da prasne u glasan smeh.

Ženevjev oseti kako rumeni. Ali, zašto bi trebalo da joj bude neprijatno?

Potom se nagnuo ka njoj, približivši usta. „Tako me je lako zaboraviti?“ Pri tom joj usnama lagano očeša uvo.

„Naravno da nije!“ Reči joj izleteše, preglasno, ali izgledalo je da je grofica nije čula. Bila je zadubljena u razgovor s Lulu. Kad je Ženevjev spustila glas, reči joj navreše same od sebe. Reči koje nije imala nameru da izgovori. „Čula sam sve o vama“, rekla je.

„Šta ste to čuli?“

„Da birate mušterije kao što neko bira voće, po tome da li vam se dopada oblik njihovih stopala. Da pravite cipele za samo dvadeset žena. Da ona koja jednom obuje Zakarijeve cipele, više neće da nosi ničije druge.“

„Ma nemojte?“ Podigao je obrvu.

„Mnogo se priča o vama, gospodine Zakari. Neki kažu da ste iz Italije. Iz Kalabrije. Ili možda Napulja. Drugi kažu da ste iz Istočnih Indija.* Ili da ste Istočnoindijac iz Kalabrije. Ili Napolitanac iz Istočnih Indija. Naslušala sam se raznih priča o vama.“

„Bože, bože. Kakve glasine.“ Zakari tužno odmahnu glavom. „Znam i ja ponešto o vama, gospođo Šelbi King.“

„Šta znate?“

Ponovo se sagnuo da bi joj šapnuo odgovor na uvo i ona oseti njegov dah na svom vratu.

*

„Onaj čovek, Zakari.“ Ženevjev se nasloni na mermerni stub, dok je prostorijala lagano počinjala da se okreće oko nje.

Lulu ubaci kanape u usta. „Šta s njim?“

„Šta misliš o njemu?“

„Tajnovit. Možda malo suviše promišljeno takav. Koliko sam čula, voli lično da odabire svoje mušterije. Očigledno uživa u ekskluzivnosti. Mada sam sumnjičava u pogledu njegovih kriterijuma.“

„Ne mogu da *verujem* da on pravi cipele za Violet de Fremon“, reče Ženevjev. „A za mene ne.“

Zakari i grofica Fremon su igrali. Držao ju je sasvim uza se, čvrsto joj pritiskajući leđa dlanovima.

„Čula sam da spava s njom“, reče Lulu.

Ženevjev zastenja. „Kako može čovek koji pravi te slatke cipele imati tako grozan ukus kad su u pitanju žene?“

„Ljubomorna, *chérie*?“

---

* *East Indies* – Istočne Indije ili Indije, naziv za veći deo južne i jugoistočne Azije, nastao u vreme kad su se ti krajevi nalazili pod vlašću evropskih kolonizatora. (Prim. prev.)

„Moram se domoći jednog para njegovih cipela. Jednostavno moram.“

Lulu sleže ramenima. „Pa dobro, prosto priđi i reci mu to. Ponekad devojka mora progutati svoj ponos i reći šta ima. Koliko god to ume da bude zamorno.“

Međutim, Ženevjev je odmahнула glavom. „Nije me odabrao. A sad više i neće. Kad smo večeras došli ovamo, pomislila sam od njega da je lakej. Stavila sam mu svoju bundu u ruke, Lulu, i zamolila Roberta da mu dâ napojnicu.“